

Rakkaus ja maailman viha

1. Joh. 3:11-18

11. Tämä on se sanoma, jonka te alusta asti olette kuulleet: **meidän tulee rakastaa toinen toistamme**

12. eikä olla niin kuin Kain, joka oli Pahasta ja tappoi veljensä. Ja miksi hän tappoi tämän? Siksi, että hänen omat tekonsa olivat pahoja mutta hänen veljensä teot vanhurskaita.

13. Älkää ihmetelkö, veljet, jos **maailma teitä vihaa.**

14. Me tiedämme **siirtyneemme kuolemasta elämään**, sillä me rakastamme veljiä. Joka ei rakasta, pysyy kuoleman vallasena.

15. Jokainen, **joka vihaa veljeään, on murhaaja.** Te tiedätte, ettei yhdelläkään murhaajalla ole iankaikkista elämää, joka hänessä pysyisi.

16. Siitä me **olemme oppineet tuntemaan rakkauden, että hän antoi henkensä meidän puolestamme.** Meidänkin tulee antaa henkemme veljemme puolesta.

17. Jos joku, jolla on maallista omaisuutta, näkee veljensä olevan puutteessa mutta sulkee häneltä sydämensä, kuinka Jumalan rakkaus pysyisi hänessä?

18. Lapset, **älkäämme osoittako rakkautta sanoin ja kielellä vaan teoin ja totuudessa.**

Rakkaus ja Jumalan käsky

Rakastatko sinä veljiä ja sisaria Kristuksessa? Millä tavalla sen osoitat? Mistä aito rakkaus uskovien kesken kumpuaa? Mitä merkitsee se, että rakkauden tulee olla käytännöllistä ja totuuteen perustuvaa? - Näihin kysymyksiin apostoli Johannes antaa valoa tämän kertaisessa jaksossamme hänen ensimmäistä kirjettään.

Mittarit ja niiden syy

Johanneksen tapa kirjoittaa on spiraalimainen. Hän palaa toistuvasti aiemmin kuvaamiinsa aiheisiin ja syventää edelleen sanomaansa. Toisessa luvussa hän esitti kolme mittaria, joilla voimme arvioida aitoa uskoa.

1. Ne olivat oikea oppi Jeesuksesta Kristuksesta täydellisenä ihmisenä ja täydellisenä Jumalan. Ilman oikeaa oppia Kristuksesta kukaan ei voi olla uskova.

2. Toinen mittari on se, että uskon tullut ja siis Pyhän Hengen saanut ihminen halua toteuttaa elämässään vanhurskasta elämää, Jumalan tahdon mukaista vaellusta kaikesta synnillisen luonnon vastaan panemisesta huolimatta.

3. Kolmas mittari oli se, että uskovat rakastavat toinen toisiaan. - Nyt jatkossa Johannes selittää, mihin nuo mittarit perustuvat ja miksi niitä tulee käyttää. Jaksossamme hän keskittyy keskinäiseen rakkauteen.

Keskinäinen rakkaus

Tämä on se sanoma, jonka te alusta asti olette kuulleet: meidän tulee rakastaa toinen toistamme eikä olla niin kuin Kain, joka oli Pahasta ja tappoi veljensä. Ja miksi hän tappoi tämän? Siksi, että hänen omat tekonsa olivat pahoja mutta hänen veljensä teot vanhurskaita. (11-12)

Kristinuskoa luonnehditaan usein aivan syystä rakkauden uskonnoksi. Nykyisin kuitenkin sanan rakkaus on saanut aivan toisenlaisen merkityksen kuin Raamatussa. Nykykielenkäytössä sanalla viitataan hyviin tunteisiin, jotka kohdistuvat käytännössä sellaisiin ihmisiin, jotka koetaan rakastamisen arvoisiksi. Myönteisten tunteiden motivoimana ihminen sitten tekee hyvää.

Raamatussa rakkaus tarkoittaa kuitenkin toisen tarpeet tyydyttävää, toiselle omistautuvaa toimintaa, jossa ihminen asettuu rakkauden kohteen alapuolelle ja pyrkii korottamaan tätä. Jumalasta kotoisin oleva agape-rakkaus ei kohdistu vain niihin, jotka koetaan rakastamisen arvoisiksi, vaan se antaa arvottomallekin kohteelle arvon, vaikka kysymyksessä olisi pahin vihamies. Jeesus käski meitä rakastamaan vihamiehiä vastoin kielteisiä tunteitamme, rukoilemaan heidän puolestaan aivan, niin kuin Hän teki ristillä rukoillessaan armoa niille, jotka olivat surmaamassa Häntä.

Herran sana kutsuu siis uskovaa näkemään kaikki ihmiset, syvimmin synnissä ja pahuudessa rypevätkin, niin myös vihamiehensä, Jumalan luomina ja Kristuksen Golgatan verellä lunastamina. Jumalan pelastava rakkaus kohdistuu juuri kaikkein syntisimpiin ihmisiin. Siksi yleinen rakkauden käsky kohdistuu kaikkiin ihmisiin. Mutta aivan erityisellä tavalla käsky kohdistuu toisiin uskoviin: ”Rakastakaa toisianne!”

Alusta annettu sanoma

Koska Jumala on rakkaus, niin Hän heti luomisessa osoitti ihmiselle rakkauttaan ja antoi hänelle kyvyn rakastaa. Käsky rakastaa on siksi Jumalan aivan alusta asti ihmiselle antama tehtävä. Myös Jeesuksen opetuksessa oli keskeinen käsky rakastaa.

Rakkauden sisältö on ilmoitettu kymmenessä käskyssä. Rakastaessaan ihminen tiedostamattaankin toteuttaa käskyjen sisältöä. Hän korottaa Jumalan kaiken edelle, hän antaa aikaa Jumala-suhteen hoitamiseen, kunnioittaa vanhempiaan ja yhteiskunnan auktoriteettijärjestystä, pyrkii auttamaan toisia taloudelliseen menestykseen, huolehtii naapuriensa avioliittojen onnesta, puhuu muista totuuden mukaan, iloitsee toisten menestyksestä ja antaa iloisesti toisille omaa omaisuuttaan.

Kateus - rakkauden vastakohta

Rakkauden vastakohtana Johannes kuvaa Kainin kateutta, joka synnytti hänessä vihan veljeään kohtaan. Kateuden syynä oli Abelin vanhurskaus Jumalan edessä ja hänen hyvät tekonsa. Kain vihastui Jumalalle, kun hänen omaa tapaansa miellyttää Jumalaa ei hyväksytty. Abel noudatti Jumalan asettamaa tapaa palvoa antamalla veriuhrin. Jumala luki Abelin uskon vanhurskaudeksi, mikä taas on suurin siunaus, mitä ihminen voi Jumalalta saada.

Kateus on hirvittävä synti, kun sen annetaan kasvaa syväksi katkeruudeksi, vihaksi. Lopulta se tekee ihmisen niin sokeaksi, että kateuden vallassa ihminen on valmis murhaamaan kohteensa. Kateus on kauheaa pimeyden voima. Suomalaisia pidetään erityisen kateellisena kansana, mutta usein kateutta pidetään jopa hyveenä, kun se ajaa ihmisiä koviin ponnisteluihin kilpaillessaan toisten ihmisten kanssa menestyksestä ja vaikutusvallasta. Mutta todellisuudessa kateus on tuhoava voima. Se riistää ihmiseltä ilon ehkä vahingoniloa lukuun ottamatta. Se vie hänet katkeruuteen ja sitä kautta masennukseen. Lopulta kateus, josta ei haluta tehdä parannusta vie ihmisen epätoivoon kaikkine hirvine seurauksineen.

Kateuden synti vie helposti uskovankin mukanaan. Siksi sitä vastaan on noustava tietoisesti taistelemaan kiittämällä Jumalaa kaikista niistä hyvistä lahjoista, joita Hän on antanut muille ihmisille eikä minulle. Silloin ei kiitosaiheista tule olemaan puutetta, sillä Herra on hyvä ja jakaa monenlaisia lahjoja ihmisille. Sitä mukaa kuin opimme iloitsemaan siitä hyvästä, mitä Jumala antaa muille, vapaudumme kateuden

kahleista. Samalla opimme katselemaan toisia ihmisiä Jumala rakkauden kohteina ja alamme kiittää heistä itsestään Herraa.

Välinpitämättömyys

Rakkaudella on toki muitakin vastakohtia kuin kateus. Yksi tyypillisimpiä on välinpitämättömyys, jonka taustalla on itsekkyyys, kun ei viitsi vaivautua toisten hyväksi. On helppo kulkea avun tarpeessa olevan tai kärsivän ohi ikään kuin emme olisi huomanneet mitään. Välinpitämättömyydellä saatamme myös tynnytellä omaatuntoamme, koska emme kuitenkaan mitään pahaakaan tehneet. Mutta juuri rakkauden laiminlyöminen on pahimmanlaista syntiä.

Välinpitämättömyys saattaa pukeutua kaiken lisäksi hyvin hurskaan rakkauden vaatteisiin, kun se saattaa paatoksella puhua toisten ihmisten todellisista tarpeista panematta tikkuakaan ristiin heidän auttamisekseen. Joskus minua on kiusannut se, miten moni kokee velvollisuudekseen kertoa esimerkiksi, miten paljon kristittyjä vainotaan jossakin tai jakaa tietoa vääryyksistä, joita eri puolilla maailmaa tapahtuu. Voimme olla hyvinkin ongelmatietoisia nuorten mielenterveysvaikeuksista, lasten hyväksikäytöstä, kaikenlaisista riippuvuuksista, mutta emme tee yhtään mitään näiden asioiden korjaamiseksi. Moni pitää tärkeänä tehtävänä tiedon jakamista ongelmista, mutta eihän se itsessään ketään saa liikkeelle tarttumaan asioihin ja ratkaisemaan kysymyksiä. Tietysti tiedon jakaminen voi herättää sopivan määrän syyllisyyttä ja avata sitten kukkaron muutamalle kolikolle keräyksiin omantunnon rauhoittamiseksi. Johannes edellyttää uskovilta enemmän:

Rakkaus käytännössä

Lapset, älkäämme osoittako rakkautta sanoin ja kielellä vaan teoin ja totuudessa. (18)

Puhuessaan viimeisestä tuomiosta Jeesus antoi selkeän kuvan siitä, mitä käytännöllinen rakkaus merkitsee. Se sisältää muun muassa sairaiden ja vankien luona käyntiä, varattomien auttamista vaatettamalla ja ruokkimalla, tuntemattomien ihmisten majoittamista. Koska suurinta rakkautta, mitä ihminen voi osoittaa toiselle, on kertoa hänelle pelastuksen evankeliumi, niin aitoon rakkauden palveluun kuuluu myös sanallinen osuus, mutta ei pelkästään se. Rakkaus merkitsee ihmisen aitoa kohtaamista, ajan antamista hänen tarpeittensa kuuntelemiseen ja niihin vastaamista. Se merkitsee myös esimerkiksi työpaikalla toisten auttamista työtehtävissä, opiskelun tukemista, taakkojen jakamista surussa tai menetysten keskellä.

Näetkö veljesi?

Jos joku, jolla on maallista omaisuutta, näkee veljensä olevan puutteessa mutta sulkee häneltä sydämensä, kuinka Jumalan rakkaus pysyisi hänessä? (17)

Meillä suomalaisilla on niin hyvä sosiaaliturva, että saatamme paaduttaa sydämemme toisten aitoja tarpeita kohtaan vetoamalla siihen, että kenenkään ei tarvitse tässä maassa kuolla nälkään. Sosiaaliturva nousee maassamme tietenkin kristillisestä maailmankuvasta käsin, mutta kovin monelle ainoa omainen on viranomainen. Lukemattomat ihmiset saavat kyllä syötävää, mutta keillä ei ole ketään, joka rakastaisi heitä, kuuntelisi heitä, tukisi heitä. He ovat sanomattoman yksin.

Yksinäisyyden kohdalla meillä on yhtä suuri kiusaus katsoa sen ohi, kuin taloudellisen tuenkin antamisessa. Meidän on helppo vedota siihen, että maailmassa on niin

paljon yksinäisyyttä ja hätää, ettemme mitenkään kykene sitä lievittämään. Mutta Herra ei edellytäkään koko maailman auttamista, vaan yhden veljen vierellä kulke- mista. Tosin rukouksessa voimme savuttaa myös koko maailman. Herra ohjaa mei- dän silmämme näkemään juuri sen ihmisen, jonka luokse Hän haluaa meidät lähet- tää. Kun tajuat, kenestä on kysymys, ole sitten uskollinen siihen asti, kunnes Herra vapauttaa sinut auttamaan jotakuta toista.

Rakkaus totuudessa

Kaiken rakkauden tulee tapahtua totuudessa. Se ei merkitse vain sitä, että halutaan tosissaan auttaa toista eikä vetäytyä vastuusta vaikeuksien tullen, vaan myös sitä, että kun näemme toisen ihmisen vääryydellä pyrkivän hyväksikäyttämään uskovien rakkautta, asia osoitetaan ja pyritään viemään asianomainen ihminen aitoon paran- nukseen itsekkyyden synnistä. Totuudelliseen rakkauteen kuuluu siksi myös tarttuminen rakkauden kohteen synnilliseen käyttäytymiseen ja auttamaan häntä ai- toon parannukseen. Toinen puoli totuudessa auttamisessa on se, että emme saa sortua messias- kompleksiin, jossa avun antaminen motivoituukin siitä, että koem- me sillä saavamme pisteitä itsemme ja muiden ihmisten edessä. Rakkaus ei ole ra- kastajaa varten vaan rakkauden kohdetta varten.

Rakkauden olosuhteet

Älkää ihmetelkö, veljet, jos maailma teitä vihaa. Me tiedämme siirtyneemme kuole- masta elämään, sillä me rakastamme veljiä. Joka ei rakasta, pysyy kuoleman val- lassa. Jokainen, joka vihaa veljeään, on murhaaja. Te tiedätte, ettei yhdelläkään murhaajalla ole iankaikkista elämää, joka hänessä pysyisi. (13-15)

Ennen siirtymistä kuvaamaan rakkauden lähdetä Johannes muistuttaa meitä siitä, millaisessa maailmassa rakkaudenpalvelu tapahtuu. Meillä saattaa olla sellainen harhaluulo, että kun osoitamme aitoa rakkautta ihmisiä kohtaan ja pyrimme hyvällä voittamaan sen pahan, jonka uhreiksi ehkä olemme joutuneet, ihmiset ilman muuta iloitsisivat osakseen tulevasta rakkaudesta ja ottaisivat sen myönteisesti vastaan. Usein käy aivan päin vastoin. Vilpittömään rakkauteen vastataan vihalla, kateudella, pahanpuhumisella tai halveksunnalla.

Moni pitää kovuutta ja kyynärpäätaktiikkaa parempana ja toimivampana tapana kuin hyvyttä ja rakkautta. Maailma on todellakin pahan, pimeyden ruhtinaan hallinnas- sa. Pohjimmiltaan maailman vihan syy ei ole se hyvä, mitä uskovat yrittävät tehdä, vaan se, että uskovien olemassaolo merkitsee tälle maailmalle tuomiota. Maailma vaistoaa, että uskovilla on jotain enemmän kuin sillä, sellaista joka paljastaa heissä olevaa syntiä, ja siksi laupeuden harjoittaminen saattaa synnyttää vihaa. Samalla maailma tietenkin paljastaa sen hengellisen kuoleman, jossa se ei kykene eikä myöskään tahdo rakastaa.

Elämän puolella kuoleman keskellä

Uskova ihminen on elämän puolella, mutta maailman ihminen on kuoleman piirissä. Juuri siitä syntyy jännite maailmassa. Uskoon tullessa eli pelastuessaan ihminen siirtyy kuolemasta elämään. Kysymys on Jumalan yksipuolisen armon ihme, joka perustuu siihen, että Jeesus sovitti syntimme ristillä ja kukisti kuoleman ja Saatanan vallan ylösnousemuksellaan: *Mutta Jumala, joka on laupeudesta rikas, on rakasta- nut meitä ja suuressa rakkaudessaan tehnyt meidät, jotka olimme kuolleet*

rikkomustemme tähden, eläväksi yhdessä Kristuksen kanssa. Armosta te olette pelastettuja. (Ef. 2:4-5)

Ilman hengellistä kuolleista herättämistä, joka tapahtuu silloin, kun saamme Pyhässä Hengessä Jumalan oman elämän sydämiimme, ihmisen on mahdoton sanan syvimmissä merkityksessä rakastaa ketään toista. Vaikka ystävyyttä, eroottista ja äidinrakkautta toki esiintyy hengellisen kuolemankin keskellä, niihin sisältyy aina itsekkäitä motiiveja. Vasta Pyhä Henki kykenee luomaan pyyteetöntä rakkautta elämäämme. Juuri se on osoitus Jumalan elämän vaikutuksesta uskovassa. Sellaisen myös maailmakin vaistoaa ja se saattaa vetää ihmisiä puoleensakin, mutta usein herättää kateutta ja lopulta vihaa. Jeesus sanoi: *"Siitä kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, että teillä on keskinäinen rakkaus."* (Joh. 13:35)

Pyyteetön agape-rakkaus kertoo siis sen, että ihminen on saanut Pyhän Hengen ja samalla päässyt osalliseksi iankaikkisesta elämästä. Mutta on tärkeä pitää asiat oikeassa järjestyksessä. Ensin tapahtuu siirtyminen kuolemasta elämään, sitä seuraa toimiva rakkaus. Jos uskosta osaton yrittää rakastaa ilman Pyhää Henkeä, hän joutuu hirvittävän lain vaatimusten murskaamaksi. Se johtaa hänet lopulta vihaamaan Jumalaa, joka vaatii häneltä mahdotonta. Hyvässä tapauksessa hän havahtuu siihen, että hänen sydämensä on täynnä murhanhimoa. Silloin Herra voi saada hänet lopulta taipumaan parannukseen ja huutamaan Jeesusta avukseen.

Rakasta itseäsi harha

1960-luvulta länsimaihin levisi uutena vapauttavana oppina se, että ihmisen tulee ensin rakastaa itseään voidakseen rakastaa muita. Itse asiassa kysymys on uushenkisyiden tai uususkonnollisuuden keskeinen oppi. Se levisi niin Raamattu-uskoisten kuin liberaalienkin kristittyjen joukkoon ja omaksuttiin lähes kritiikittä. Sitä perusteltiin Jeesuksen opetuksella: *"Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi!"* Kun siis rakastat itseäsi, käsittelet lähinnä kristillisesti maalatuilla psykologisilla menetelmillä tai nyttemmin uususkonnollisilla menetelmillä turhat syyllisyytesi, vihan tunteesi, katkeruutesi, masennuksesi elämästäsi ulos, niin vihdoinkin vapaudut rakastamaan toisiakin ihmisiä.

"Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi!" ei ole käsky rakastaa itseään vaan ja ainoastaan lähimmäisiä. Omista tarpeistaan käsin ihminen tietää toisen tarpeet ennen kuin toinen niistä kertookaan. Siksi rakastava lähtee täyttämään toisen tarpeita pyytämättä. Rakkaus vie aina omastaan luopumiseen. Kukaan ei voi rakastaa, ellei hän kiellä itseään, ota ristiään ja seuraa Jeesusta. Lähimmäisen rakkaus voi onnistua vain, jos Jumala rakastaa ihmistä ensin eikä, kun ihminen rakastaa itseään.

Rakkaus on omastaan pois antamista. Mitä ihminen voi antaa itselleen sellaista, mitä hänellä ei jo olisi. "Anna itsellesi aikaa!" on humpuukia. Sinun aikasi on sinun. "Anna itsellesi aikaa!" tarkoittaa todellisuudessa: "Pidä omasi itselläsi, älä anna sitä muille, ole itsekäs!" Raamattu ei missään kehotta ihmistä rakastamaan itseään. Riittää, kun avaat sydämesi ottamaan vastaan Jumalan mittaamaton rakkaus Jeesuksessa. Siitä riittää sitten jaettavaksi muille.

Kun raamattu puhuu omasta ruumiista huolehtimisesta, siinä ei ole kysymys itsensä rakastamisesta, vaan Jumalan lahjojen vastuullisesta käytöstä. Jumala rakastaa sinua ja antaa sinulle myös lepoa, ravintoa ja vastuuta omien lahjojensa käytön

suhteen. "Rakasta itseäsi!" on mahdoton kehotus. Lause on sisäisesti ristiriitainen. Rakkauden määritelmä sisältää sen, että annetaan omasta pois. Jeesuksen lunastama on Jeesuksen oma. Hänen tulee siksi antaa koko sielunsa ja ruumiinsa Herralle, eikä pidättää mitään itselleen.

Syyllisyyden, vihan ja masennuksen käsittelyssä "itsensä rakastamisopista" ei ole myöskään mitään apua, päin vastoin. Vain Jumala ja vain evankeliumi kykenee käsittelemään ihmisen syyllisyyden, vihan, masennuksen ja moninaiset muut ongelmat, jotka ovat suoraan tai epäsuorasti ihmisen syntyisyydestä johtuvia. Mutta evankeliumi sitten myös tehoaa! Usko Kristukseen vapauttaa!

Itsensä rakastamisopin tuhoisuus on siinä, että salakavalasti ihmisestä itsestään tulee subjekti eli tekijä hänen omien ongelmien ja syntiensä ratkomisessa. Jumalan armokaan ei pääse opin mukaan vaikuttamaan, ellei ihminen rakasta itseään. Ihminen ikään kuin saa Jumalan armon omiin käsiinsä, käsittelee sillä omia vihan, katkeruuden ja masennuksen tunteitaan (mutta ei useinkaan niiden varsinaista syytä, syntiä) ja onnistuu vapauttamaan itsensä menneisyyden haavoista jne. Näin vapautuneena hänen pitäisi sitten olla kyvykäs käsittelemään toisten asioita ja rakastamaan heitä.

Itsensä rakastamisopissa Jumalan armo ja Jumalan tekemä työ Kristuksessa, joka yksin kykenee käsittelemään ihmisen synnin, välineellistetään ja otetaan ikään kuin omiin käsiin. Todellisuudessa siinä ihmiselle ei kuitenkaan tarjota mitään Jumalan armoa, sillä sitä on mahdoton välineellistää - Jumala ei suostu meidän työkaluksemme. Kysymys on joukosta tunteiden käsittelyyn kehitettyjä psykologisia menetelmiä, joilla hetkellisesti saadaan todellakin vaikutusta, mutta jotka eivät itse asioiden ydintä, syntikysymystä kykene käsittelemään. Uskova ihminenkin saadaan uskomaan sisimmissään asuviin potentiaaleihin, mahdollisuuksiin ja voimavaroihin mutta kauniin kristillisin sanakääntein. Jumala siirtyy pois keskuksesta, ihminen tulee korotetuksi. Viime kädessä Jumalaa ei oikeastaan tarvittaisi ollenkaan, koska opin alkueräisessä uususkonnollisessa muodossa ihminen itsessään on osa jumaluutta. Kaikessa tässä on kuitenkin kysymys ihmisen perus ylpeydestä ja uskosta omaan itseensä.

Itsensä rakastamisopin suosio perustuu siihen muka "vapauttavaan" oivallukseen, että ihmisellä on ikään kuin oikeus olla rakastamatta muita, ennen kuin on saanut itseltään itselleen riittävästi hoitoa ja huomiota. Itsensä rakastamisopin vaikutus on ollut erittäin tuhoisa kristillisissä seurakunnissa. Uhrautuva, omastaan luopuva aito kristillinen rakkaus on romahtanut ja itsekkyyden raja on alkanut rehoittaa, mutta nyt täysin hyväksyttynä asiana. Itsensä rakastamisen ja itsekkyyden raja on veteen piirretty viiva.

Rakkauden lähde

Mistä aito pyyteetön ja toisen hyväksi omistautuva rakkaus sitten kumpuaa? Johannes vastaa kysymykseen lyhyesti, mutta palaa aiheeseen seuraavassa luvussa syvällisemmin:

Siitä me olemme oppineet tuntemaan rakkauden, että hän antoi henkensä meidän puolestamme. Meidänkin tulee antaa henkemme veljimmme puolesta. (16)

Raamatullinen malli on se, että Jumala rakastaa syntistä ihmistä. Vain Jumala kykenee ratkaisemaan synnin tuottaman syyllisyyden ja seuraukset elämässämme. Meidän tehtävämme on ottaa uskossa vastaan tämä Jumalan itse tekemä armotyö. Kun sitten Jumala on vuodattanut Pyhässä Hengessä oman rakkautensa sydämiimme, voimme lähteä iloisin ja vapain mielin jakamaan toisille siitä, mitä Jumalalta saimme eli rakastamaan heitä. Tässä prosessissa oman sydämensä ympärillä kieppuminen ei ole muuta kuin Jumalan totuuden ja armon sanan kautta tapahtuvan työn vastustusta eikä siitä ole mitään hyötyä.

Jumalan rakkaus meitä kohtaan ilmeni niin, että Jeesus antoi henkensä meidän hyväksemme. Jos tänään haluat maistaa jotain Jumalan rakkaudesta, käy Jeesuksen Golgatan ristin eteen, nosta katseesi Häneen, joka rakkaudesta sinuun kärsi puolestasi sinun syntiesi rangaistuksen. Hän antoi itsensä sinun hyväksesi. Hän ei pitänyt itselleen mitään. Paavali kehottaa meitä etsimään Jumalan rakkauden osoituksia näin:

Mutta Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus kuoli meidän puolestamme, kun me vielä olimme syntisiä. (Room. 5:8) Huomaa erityisesti sanan "osoittaa" verbimuoto preesens. Juuri nyt, tänään voit löytää Jumalan rakkauden Golgatan ristillä kärsineeltä Vapahtajaltasi.

Kun uskossa otat vastaan ja omistat Herran itsensä uhraavan rakkauden sinuun, niin siitä nousee sinun kykyksi rakastaa veljiä. Johannes edellyttää sen merkitsevän henkemme antamista heidän hyväkseen. Se on siis kaiken oman luovuttamista pois toisen hyväksi. Se on agape-rakkautta, jonka Pyhä Henki vaikuttaa, kun katselet ristin Vapahtajaa.

Jos koet, ettei sinusta löydy mitään rakkautta hankalia lähimmäisiäsi kohtaan, käy useammin Herrasi eteen katselemaan Hänen armoaan ja rakkauttaan sinua kohtaan. Se ei ole itsensä rakastamista vaan uskon kautta Herran laupeudessa vaeltamista.

Sain osakseni rakkautta

Tulin uskoon 15 vuotiaana rippikoululeirillä. Herra oli jo sitä ennen herättänyt mielenkiintoni lähetystyöhön. Lukion jälkeen lähdin armeijaan. Siellä sairastuin helmikuussa 1964 reumaattiseen sydäntulehdukseen. Ensimmäiset kolme kuukautta sairaalassa olivat kriittiset. Silloinen Tampereen piispa oli kuullut sairastumisestani ja kyseli vointiani silloiselta lääkintäkenraalilta. Koska olin potilaana Oulun sotilassairaalassa, kenraali tiedusteli tilaani hoitavalta lääkäriltäni. Vastauksen saatuaan hän kertoi sen piispalle, joka puolestaan viestitti sen kirjallisessa muodossa vanhemmilleni. Se kuului: "Asevelvollinen Pihkalan eloonjäämisestä ei ole mitään toivo." Jumalan ajatukset olivat kuitenkin toiset.

Vuoden sairaalassa olon ja useiden vuosien toipumisjakson jälkeen Japanissa ollessani sain "terveen paperit". Sairaalassa oloaikana minulla oli tilaisuus lukea Raamattua ja lukea teologista kirjallisuutta. Toisaalta mahdollinen kuolema pelotti, vaikka olin neljä vuotta aiemmin tullut uskoon. Pelon syynä oli tunto syvästä sydämen saastaisuudesta. Vaikka kamppailin edelleen pelastusvarmuuskysymyksen kanssa, toisaalta Raamatun kautta Jeesus vakuutti: "Olen kanssasi nyt, olen myös sinun kuolemasi hetkellä ja olen sen jälkeenkin."

Vaikka sairastin 500 km päässä, vanhempani pääsivät silloin tällöin minua tapamaan. Mutta opin jotain kristillisestä rakkaudesta, kun Martta Tolonen kävi lähes joka päivä minua katsomassa, vaikka olin tavannut hänet vain muutaman kerran hengellisissä tilaisuuksissa Oulussa. Usein hänen mukanaan tuli muitakin uskonystäviä minua tervehtimään. Heidän uskollinen rakkautensa avasi minulle uudella tavalla, miten tärkeää on yhteys uskon veljien ja sisarten kanssa ja miten sitä pidetään yllä osoittamalla käytännöllistä rakkautta.

Sairastamisesta opin paljon myöhempää työtäni ajatellen. Opin ymmärtämään jotain sairaiden tunnoista ja siitä, miten omaan kuolemaan pitää valmistautua. Koska reumaan sairastunut kantaa sairautta koko elämänsä, tietyt kivut ja sairauden uusiutumispelko jäivät jäytämään. Vasta noin 20 vuotta myöhemmin saadessani seurata viiden vuoden ajan erään nuorena syöpään kuolleen rouvan taistelua sairauden kanssa, Herra vapautti minut noista peloista.

Miten on laitasi?

Asuuko sinussa jo Pyhä Henki? Näetkö jo, millaisella suunnattoman suurella rakkaudella Jeesus katselee sinua, joka olet synnin ja itsekkyyden tahraama? Ovatko veljet ja sisaret sinulle niin rakkaita, että olet valmis antamaan henkesi heidän puolestaan? Ellei vielä, Herra kutsuu sinua tunnustamaan syntisi ja syntisyytesi, kääntymään Hänen puoleensa pyytämään armoa, jonka Hän lupaa jokaiselle luokseen tulevalle, koska Hän on kuollut myös sinun puolestasi. Herra lupaa antaa sinulle Pyhän Hengen, joka alkaa vaikuttaa sinun elämässäsi aitoa rakkautta.

Jos sinä tunnet jo Herran, mutta koet rakkautesi kovin heikoksi, käy sinäkin uudelleen Golgatan Herran luo omistamaan uutta armoa. Sitten saat käydä Hänen voimassaan käytännölliseen rakkauden palveluun, jossa pimeä maailmakin saa välähdyksiä evankeliumin kirkkaudesta.